H.

2

14-1

מפרש לכו ככי דפורן לפני בכמת חבירו וילאת והזיקה אם היה גדר חזק וכריא חייב פל מקים דכיון שאינו ממכוין אלא שתלא סכסמם ומזיק ויסחייבו כבעלים במקים הוא חייב באותו מק כיון שהיה הכותל בריא שמרוה בעלים כראר ועביד ליפול פסור מדיני אדם וחייב כדיני שמים שסרי גרם לבעלים לשלם כואיל וככועל רשוע ואם לה פרו הפסר מנא ולא מזיק אכל אכומל אפי׳ כים רשוע חייב כלי רעוע של הכירו חייב לשלם לו דמי כלי כעוע ואם נפרש לומר דכותל זכ ברעוע ביב שמד לסתירם בענין דמצום קא עביד כאי שספילם א"כ גם פסור מדיני שמים וכשככותל כריא פשיקא דחייב גם על שכירת סכותל אכל רש" וכשסכותל כריה ומום' שם פירש דפורן גדר לפני בכמת הכירו וינאם וסזיקה פסור על מק כבכמה דלא מחייב מק כבכמה דלא מחייב כפרילה גדר כעלמא דאין זה אלא גרמא ועיהו אם סים סכותל בריא וחזק חייב על סתירת סכותל חדם ואם כים ככותל רשוע פסור מדיני כככמה וחייב בדיני שמים של ככותל ועל כבסמכ דאש"ג דלמיסתר קאי דחע ג דנפיספר קחי ומצום קא עביד סייט דוקא כי ליכא בסמם לפרים אכל סכא דאיכא בכתה בפניה אפיי דהכותל רשוע לא איכעי למיסהרי' דסום דסום להסוקי הדעתים שהבסתם תנה וכלכך חייב כדים שמים וחין לסוכית מסחי פלוגתה דלמיי כל טהל סיוקו כל סיכא ששמה לסתור ולתים' בסמם או מידי לסתור ולחים' אם יש בסמם או מידי דסיוק בפנים אין לסומרו דסא גם לדברי מיי' מראם גם לדברי מיי' מראם אם לא יגיד וכו׳ דאפילו בלא שבועה דחינו לא סתר לא סום ססוא מקא אלא שאיט חייב בד"ש על סכופל למיי' אם משים לשותרו איכא כשיאות חטא דהא דכתיב וכרח"ב וכפור ח"ם סיי שלץ כתכו כדברי סתום׳ בהייב בדיני שמים כשסכוהל רשוע בין על סנסמה נין פל ס חייב כדין שמים תכסמם לפי שגרם לו ספסד בכתתו וגרמא בניזקין אסור והייב נמי אכותל לפי שסים ראני לפמוד יום או יומים עד ביתוח פועלים ולרכי בנין (ופוסר) [ופסור של]כבסתי שוכרט כין הזיקה בין החקה בריא וחזק חייב על הפסד הככמה*) (אם החקה אכל אספדיקה)יהראביד זיל כ' דאם כבישם והומינה לחק

לשון ריא"ז פסרי חם כפר

וילאת והויקה פחור ב סיודע עדות לחבירו ואיט מעיד לו סואיל ובכלל דיני סגרמות סוא יכול מבימי

אתר בפרן נפני סטופל

בריח חייב בניזקין שסיח ששה חבל לח סכישה

שוב איט חוזר ומגיד אכל חוך לכ"ד

הייב לשלם לו וכרי מכישה זו כשאר תכישום של משוו ב מדי' פ"ד מהל' ו"מ כהנ דמסר נהמתצ

. וילאה בהמה וברחה: הכופף קמה ללד הדליקה. כדי שיבער בה האש: מחייב אטיפל . בדיני אדם דהא בידים עבד ואי ום דפטור אבהמה אי מחייב אכותל [לא] ה"ל למימר פטור סתמא: בכותל רטוע . דלא אפשריה דלמיסתר קאי ומיהו חייב בדיני שמים גדר הרי נהנה הוא בה עד שיזדתנו לו פועלין לחקן . הרא"ש ז"ל: דמשיא ליה . כשכפפה הגיע בה הדליקה ברוח מלויה הרי בידים הבעיר ובדיני אדם נמי ליחייב: שאינה מטיה. דמידי דלא סליק אדעתיה הוא: טומן איתמר. שכסה קמת חברו בסדינין כשראה את הדליקה נר מצוה והוא לא שלח את הבערה אלא

גדר א בפני בהמת חבירו (א) "והבופה קים דשוייה טמון באש וגרם להפסיד את סמתו של חבירו בפני הדליקה והשוכר הניזק ולפטור את המבעיר דפטר על ממון באש מ"מ חייב בדיני שמים אפי׳ להעיד ב והיודע עידי שקר להבירו עדות שנתכוין לפובה כשכסה שלא ימהר ואינו מעיד לו: אמר מר הפורץ גדר לפני לישרף דכיון [ד] דאפילו יכול להציל בהמת חבירו היכי דמי אילימא בכותל ה"ל לחזדהורי כדי שלח יבח לו הפסד בריא בידי אדם נמי איחיובי מיחייב אכותל בכך: לנפשיה. להוליא ממון חבירו אלא *בכותל רעוע: הכופף קמתו של חבירוף מולעלמו: ממונא בעי לשלומי. אותו בפני הדליקה היכי דמי (כ) אילימא דממיא ממון שהוליה חייב להחזיר וכתב ליה ברוח מצויה בידי אדם נמי איחיובי הרא"ה ז"ל מכאן נדחה דלא מחייבין אלא להאי דשכר עדים על ממון מיחייב אלא ברוח שאינה מצויה רב אשי שאין מחוייב לו אבל אם היה מחוייב אמר מומן קמתו איתמר משום דשויה ממון אלא שלא היו עדים בדבר אינו חייב באש: יוחשוכר עדי שקר היכי דמי אילימא : אלא שעובר על מדבר שקר תרחק לנפשיה ממונא בעי לשלומי אלא לחבריה: וא"ת היכי מקשה ממוכא וכו' והלא והיודע עדות לחבירו ואינו מעיד לו ואפילו אבשר דלא ידעינן שהן עדי שקר בחד סהרא משים דמחייבין ליה אפומיה ותירן הרא"ם ז"ל דכיון שאם הייט שבועה דאורייתא: ואיכא נמי מילי אחריני יודעין היה משלם לא שייך לשנות דפשור מדיני אדם וחייב בדיני שמים ואלו הן פטור מדיני אדם: אלא לחבריה. שכר עדי שקר להוליה מנה מרחובן לנורך יהנותן סם המות לפני בהמת חבירו פמור קיג שמעון וכתב הרא"ש ז"ל ודוקא שוכר מדיני אדם וחייב בדיני שמים והשולח את אבל אומר פשור אפילו מדיני שמים הבערה ביד חרש שומה וקמן פמור מדיני דסבור הוא שלא ישמע לו והכי תכן אדם וחייב בדיני שמים והמבעית את חבירו בפרקין [דף נמ:] השולח את הבערה פשור מדיני אדם וחייב בדיני שמים נשברה ביד הרש שומה וקשן פשור מדיני כדו ולא סילקה נפלה גמלו ולא העמידה ר"מ אדם וחייב בדיני שמים ביד פקח לנג שדה מחר: בכלי אלה תחתיו שור ביויץ שמים: מתני "תניחה בחמה או לשומר. והכי קאמר מסרה השומרף נה: בדיני שמים: מתני "תניחה בחמה או מחייב בהיוקן וחכ"א פמור מדיני אדם וחייב הפקח חייב משמע דהמשלח פשור אפילו מדיני שמים . וכתב הרא"ה ז"ל שמסרה ביד חרש שומה ג וקמן ויצאהוהזיקה דהא דאמר הכא פשור מדיני אדם הייט בשאין העדים מודים שהעידו חייב:(נ) (הוציאוה ליסשין חייבין)מסרה לרועה שקר אבל אם היו מודים העדים נכנם הרועה תחתיוונפלה לגנה ונהנית משלם [ס] חייב אף בדיני אדם דהא גרמי מה שנהנית ירדה כדרכה והזיקה משלם מה הוא וקי"ל [דף ק.] כמאן דדאין דיכא שהויקה: כיצד משלם מה שהויקה שמין בית דגרמי: משום דמחייבין וכו'. דדילמא םאה באותה שדה כמה היתה יפה וכמה היא יפה: ר"ש אומר אם אכלה פירות לא הוה משתבע בשקרא ומשלם דאינו נמורין ישלם פירות גמורין אם סאה סאה ואם סאתים סאתים:[מ' *תחתיו דמאן בב' עדים שאין רולין להעיד פשיטא אילימא תחתיו דבעל *תנינא חדא זימנא (י) מסרו לשומר חנם ולשואל לנושא דמדאורייתא חייב בדיני שמים דכתיב שכר ולשוכר כולונכנסו תחת הבעלים אלא תחתיו דשומר כגון שמסרה הרועה

לברזיליה דאורחיה דרועה לממסריה °לברזיליה אבל לרועה דעלמא לא יקי"ל שומר שמסר לשומר חייב: איתמר ה שומר "אבדה רבה אמר כש"ח פיי שמעמו כדבר שלה לא היה מניד בלא 'מ' ורב יוסף אמר כש"ש דמי רבה אמר כש"ח דמי מאי הנאה דקא משיא ליה שבועה היה נשיאות עון אז יביא זיניה ורב יוסף אמר כש"ש דמי בההיא הנאה דלא בעי מיתב ריפתא לעניא אמר מר כל העוסק במצוה פשור מן המצוה הני עלה שומר שבר (ה) וקי"ל קרבן שבועה וכן מוכח מתכיתין בסנהדרין פרק דיני ממוטת [דף לו:] הא כרב יוסף דאמרינן בפ' השוכר את האומנין* ובפ' שבועת הדיינין* דכ"עיף מיודוקא ככ"ד דכשמרו אין אנו יודעין: ית להו דרב יוסף אלמא הלכתא כוותיה: נפלה 'לגנה י ונהנית משלם מה מת שוב אין יסלין להפיד דכיון שהגיד

ין לחוש כ"כ הרא"ה ז<u>"ל והא דמחייבין</u> הכא בכובש עדותו היינו בדיני שמים אבל בדיני אדם לא ואפי למאן דדאין דינא דגרמי לפי שאין דם חייב להעיד לחבירו אלא ממדת גמילות חסדים כ"כ הרא"ה ז"ל : והרבה משניות הנן שחייב נמי בריני שמים ופשור בריני אדם כגון השולח ת הבערה ביד חרש שוטה [וקטן] וכן המבעית את חבירו וכן נשברה כדו ברה"ר ולא סלקה נפלה גמלו ולא העמידו : אלא תחתיו דשומר . כי משמע מסרה שומר לרועה נכנס הרועה תחתיו ואזלי בעלים ומשתעי דינא בהדי שני ונסתלק הראשון כך פרש"י ז"ל משמע מפי' כלישנא מ' דאמר דשומר קמא איפשר לגמרי דמשמע דכיון שמסר שומר להני דאורחיה לממשר כגון בניו ובני ביתו דכל המפקיד על דעת אשתו ניו הוא מפקיד [צ"מ לו:] או רועה לברזיליה כדאסיקנא הכא אע"ג דלא נסרו כדימיהו וליח להו מידי לשלומי מיפטר שומר ראשון הלכך המפקיד "ך שירקרק למי משקיד כיון שיטל הנפקד להפקיע ממון חברו ונפטר ואי לא עיין ודקדק למי מפקיד איהו דאפסיד [אנפשיה] כ"כ הרא"ה בשם רבו הרמב"ן ז"ל ")[עיין באשר"י שלהי המפקיד גבי עובדא דאשלמיניה לאמיה אותבינהו בקרטליתא ובהג"ה שם] וכ"כ ריש המפקיד ום המפרשים ז"ל: קמא חייב. ואפי' באונסין משום דא"ל את מהימן לי בשבועה שנאנסה ואיהו לא מהימן ליה כדאי' פ' המפקיד [דף נו:]: רזיליה . לחלמידו : שומר אבדה . הכנים אבדת הבירו לחוך ביתו שנאמר [דברים ככ] ואספתו אל חוך ביתך: כש"ח . משום דלא מטיא ה הנאה לדעת רבה דאש"ג דודאי מודה דעוסק במצוה פטור מן המצוה מ"מ לא חשיב ליה האי ש"ש דמילחא דלא שכיח הוא כיון דלא פטר אלא בשעה שהוא שוסק במציה כדמפרש בסמוך לרב יוסף דלא בשי למיהב ריפתא וש' כל זמן שעוסק בה שמנערה ללרכה אבל איט טוסק בה איט פוטרפו משאר מנות שלה אמרו השוסק במנוה פטור מן המנוה אלה בשא"ה לקיים שמיהן אבל אפשר לקיים זיהן הייב בשתיהן וכן מוכח התם במס' סוכה [דף כה.] והכי מסתברא דאי לאו הכי אלא כל זמן שהוא אללי הוא פטור מלחת פת לעני ב מי שיש לו מזוזות בפתחו ולילית בבגדו יהיה פעור מכל המטת אלא ודאי כדאמרן וכן משמע במס' נדרים (דף לג:) דאמריכן פרושה דרב ף לא שכיחא ואילו היה פטור כ"ז שהיא אלוו ודאי הוה שכיחא ושכיחא . וכ' הרי"ף ז"ל דקי"ל בהא כרב יוסף דאמר בפ' השוכר את האומנין י פב.) ובפ' שבועת הדיינין (דף מד:) דכ"ע אית להו כרב יוסף אלמא הלכתא כותיה: גרסי בגמ' [דף מ: ש"ש] נפלה לגנה ונהנית וס'

וברחה : וסכופף קמת חבירו לצד הדליקה. כדי שתבעיר בה האש: בידי אדם נמי חייב. מיסא אכותל דהא בידים עבד בכותל רעוע דלא אפסדיה דלמסתר קאי : דמסיא לה . כשכפף שומרין הגיע בה הדליקה ברוח מצויה הרי בידים הבעיר ובדיני אדם נמי ליחייב: ברוח שאינה מצויה . דמידי דלא סלקא אדעתים כוא : סומן קמתו איתמר . שכיסה קמת חבירו בסדין כשראה הדליקה ושויים סמון באש והוא לא שלח [6] הבערה וגרם הפסד לניזק שפער המבעיר [ב]: לנפשיהו להוליא ממון חבירו לעלתו: מתוכא בעי לשלומי. אותו מתון שהולים מחויב להחזיר: לחבריה י שכר עדי שקר להוליא מנה מראובן לשמעון: בותבר הניחה בחמה. מוערא לה שמשא ולא סגי לה בנשילת דלת כראוי: נכנס הרועה תחתיו. להתחייב בניזקיה: נפלה לגינה. באונס (ו) [ג] שנג העליה או רס"ר גטה סמוך לגינה : מה שנהנית. לפי סנאס ולא לפי מה שהזיקה: שמין בית סמכ באותה שדה . אין שמין את הערונה לבד מפני שמפסיד מזיק ששמין איתה בכל שוויה ורחמנה אמר ובער בשדה אחר מלמד ששמין אותה אגב שדה אחר לכך שמין בית סמה במותה שדה כמה היתה יפה קודם שנתכלה הערונה הזחת ממנה וכמה היא יפה עתה דמי שלוקח בית סאה כשהיא בתבואה אינו מולול בשביל הפסד ערונה אחת כי אם דבר מועם: פירות במורין. שכבר בשלו כל לרכן משלם כל ססיוק דדוקה סיכה שלה ננמרה שמין לרועה נכנס הרועה תחת השומר ומישתעי בשלים דינא בהדי שני וראשון פעור : שומר שמסר לשומר חייב . אפינו באונסין דה"ל מפקיד אנת מסימן לי בשבועה איהו לא מסימן: לברזילים . תלמידו: שומר האבדה. הכונם אבדת חבירו לביתו